

самият конак, който се намира на мястото на мъжката гимназия - в непосредствена близост до сегашния Исторически музей в града. Печатницата е закупена от Виена и съоръжена със съвременни машини тип „Кайзер“. Виенски са и първите консумативи - букви, хартии и мастила. През следващата 1865 г. е доставена допълнително от същата фирма още една модерна скоропечатна машина, вече с около 10 000 оки букви - турски, български (граждански и черковно-славянски) и френски, както и печатарски и книговезки пособия. В печатницата работят 25 души - 10-15 българчета, десетина турски печатари и двама австрийци - машинисти. За грубата работа - ръчното задвижване на машините, се използват затворници. Печатари се наемат из между младите момчета, подготвяни в занаятчийското училище „Ислях-хане“, намиращо се в съседство с печатницата. Има 5 отделения: словослагателно, печатарско, литографско, книговезно и депо. За известно време словослагатели в печатницата са младите Никола Обретенов, Тома Кърджиев и Никола Тодоров.

Отпечатват се книги, вилаетският вестник, пликосе и документи. За директор на вилаетската печатница валията извиква от Свищов известния учител, публицист и издател Драган Цанков. Той имал вече изграден авторитет сред българите като водач на проуниатското движение за църковна независимост и като бивш основател и главен редактор на в. „България“ в Цариград притежавал сериозен опит в печатарската дейност. Съгласието на Цанков да приеме това предложение е продиктувано преди всичко от неколкотократно и неуспешни негови опити да получи разрешение от официалните власти да открие печатница в родния си град Свищов². Опитният и усърден новоназначен ръководител подбира и първите кадри за нейната работа. Областната печатница на вилаета просъществува до лятото на 1877 г., когато през началната фаза на Руско-турската война нейната сграда е разрушена при масирания обстрел на града от руската артилерия, базирана на отсрещния румънски бряг.

Скоро след пускането в действие на печатницата инициативният областен управител решава да започне издаването на правителствен турски вестник, който да изпълнява функцията на официален информационен орган на вилаета. Организирането на печатницата и поддържането на такъв вестник са сериозна работа. Политическата насоченост на вестника се контролира от правителството. Точно тези мотиви използва Мидхат паша в своето искане за неговото откриване до султана и Държавния съвет, като изтъква, че българите не трябва да научават политическите новини от френските вестници, а от официален орган, издаван в Дунавския вилает на двата масово използвани от населението езика. Отпускат се средства лично по заповед на Великия везир. След тази предварителна подготов-